

Наша громада – єдина родина

Де згода в сімействі, де мир і тишина,
Щасливі там люди, блаженна сторона.
І.П. Котлярєвський.

ГРОМАДСЬКО-ПОЛІТИЧНА ГАЗЕТА ПРО ЖИТТЯ НАШОГО КРАЮ

№25 7 ГРУДНЯ 2018 РОКУ

Напередодні Дня місцевого самоврядування (7 грудня) ми зустрілися з Білоцерківським сільським головою Іваном Васильовичем Лещенком і попросили розповісти, що зроблено останнім часом у громаді, та що планується на перспективу. І цілком передбачувано І. В. Лещенко почав розповідь із розвитку освіти. Адже він, педагог за фахом, відстоює збереження всіх навчальних закладів у громаді. На відміну від інших ОТГ, в Білоцерківці не закрито жодної школи!

У дитсадках і школах робимо ремонт

– Протягом року, що минає, відбулося багато змін у навчальних закладах, – говорить І. В. Лещенко. – Ці роботи продовжуються й зараз, і триватимуть надалі.

У Красногорівській загальноосвітній школі виконано капітальний ремонт покрівлі старого приміщення, замінено опалювальний котел. На цей масштабний проект були використані не лише кошти Білоцерківської сільської ради, а й залучено фінансування з програми соціально-економічного розвитку Полтавської обласної ради. Допомогла в цьому депутат облради Ніна Костянтинівна Мацько.

Крім того, на радість дітям у школі з'явився спортивний майданчик із тренажерами. Відвідують його не лише малеча, а й дорослі мешканці села – цілими родинами. І це, звичайно, не може не радувати.

Ми планували також відкрити в Красногорівській ЗОШ майданчик зі штучним покриттям, для цього повністю підготували ділянку та подали заявку для участі в програмі, що співфінансується з обласного й державного бюджетів. Але бажаних отримати таке покриття виявилось дуже багато. Тому че-

Білоцерківська ОТГ: рік напруженої й продуктивної роботи

каємо своєї черги й сподіваємося, що наступного року такий майданчик у Красногорівці все ж з'явиться. Одна з вимог, яка враховується при розподілі коштів між різними об'єктами області – виконання всіх підготовчих робіт. У нас якраз усе зроблено.

У тій же Красногорівці триває ремонт і в дитсадку. Великою проблемою для цього закладу є переповнення груп. Давно назріла потреба відкрити ще одну групу. І місце для цього є. Тривалий час у приміщенні дитсадку функціонувала філія бібліотеки. Ми перевели її в Красногорівське ПТУ №49. У дитсадку реконструювали покрівлю, розробили проектну документацію на ремонт приміщення. Це дозволить трохи розвантажити існуючі дитячі групи та залучити до відвідування садочка тих дітей, чії батьки мають таке бажання.

Зроблено ремонт у Білоцерківському дитсадку. Тут повністю замінено систему вентилявання, оновлено ігрові майданчики.

– А яка доля Подільського дитсадку, який цього року мали відкрити?

– Таких термінів не було. Це, скоріше, мрія чи сподівання жителів села.

Багато часу забирає виготовлення та узгодження проектно-документації. Усі роботи розбиті на етапи, але не вкладаємося у визначені терміни, оскільки система узгодження триває не один місяць. Ось лічильник із «Полтавагазу» вже місць, як не можемо отримати! Хоча основні роботи вже зроблені. В середині виконані внутрішні ро-

боти, підведені комунікації, зведено котельню й облаштовано опалення. На наступний 2019 рік ми залишили лише зовнішні роботи, зокрема облаштування вимощення, відливів, ганків, благоустрій території, а також придбання меблів, обладнання тощо.

Мушу сказати, що відновлення дитсадку в Подолі – дуже дорогий проект, ми витратили на нього понад 5 млн грн. Якби ми обмежилися лише косметичним ремонтом, то садочок давно б уже приймав малечу. Але ж ми хочемо, щоб дитсадок слугував не один рік, тому він має відповідати найсучаснішим вимогам перебування й виховання дітей. Можна, звичайно, було б мобілізувати всі кошти з бюджету, й тоді садочок уже б здали в експлуатацію. Однак тоді це була б чи не єдина будова в громаді. Навряд чи це правильно.

Те, що ми робимо для дітей, ми стараємося робити якнайкраще. Цього року, приміром, стартувала програма нової української школи. В усіх п'яти навчальних закладах ми переобладнали кімнати для першокласників, закупили нові сучасні меблі, підручники, навчальні посібники тощо. Без перебільшення, в усьому Великобагачанському районі немає жодного закладу, де були б створені такі умови для першокласників.

Не забуваємо про дитячі майданчики, дороги, освітлення

– Ви говорите, що й надалі приділятимете увагу навчаль-

І. В. Лещенко.

ним закладам. Але ж багато вже зроблено торік, позаторік...

– Життя не стоїть на місці. Справді, торік ми проводили ремонтні роботи практично в кожному навчальному закладі. Але це були ремонти, що вимагали негайного реагування: була зношена система опалення, тож її довелось спішно замінювати, протікав дах, тому довелось його ремонтувати і т. д. Цього року ми виконували

вже планові ремонти, зокрема, у Бірківському НВК відремонтували стелю в коридорі. А в Балакліївському НВК облаштовуємо актову залу, щоб діти мали змогу розвивати свої творчі здібності.

У подальшому маємо наміри почергово ремонтувати класні кімнати, бо вони вже не відповідають вимогам сьогодення, замінювати зношені меблі. Крім того, будемо працювати над енергоефективністю навчальних закладів.

Далі на стор. 2

У приміщенні колишньої лікарні працюватиме центр із надання адмінпослуг

Старші жителі Білоцерківки добре пам'ятають лікарню, що функціонувала в селі. Вона була в тому ж приміщенні, де зараз функціонує Білоцерківська амбулаторія загальної практики–сімейної медицини, тільки на другому поверсі.

К. В. Шарай проводить екскурсію другим поверхом колишньої лікарні. Фото автора.

– Тут було пологове, хірургічне відділення, – розповідає старша медсестра амбулаторії Катерина Василівна Шарай, яка працює в медичному закладі понад 40 років. – Багато жителів села з'явилося на світ саме в місцевій лікарні. Мій чоловік, наприклад, теж народився тут. А в хірургічне відділення часто привозили постраждалих у ДТП з траси Київ–Харків, і наші медики рятували їм життя.

Невеликі затишні палати, чуйний медперсонал – усе це вже в минулому. Медпрацівників поступово скорочували, а потім узагалі закрили лікарню. Правда, 2008 року в кількох палатах на другому поверсі деякий час функціонував денний стаціонар, але повністю приміщення вже не використовувалося.

– Це дуже добре, що Іван Васильович Лещенко має намір розмістити тут центр із надання адміністративних послуг, – вважає Катерина Василівна. – Приміщення

лікарні розташоване в центрі, тож людям зручно буде добиратися. Та й сама будівля не руйнуватиметься.

Старша медсестра проводить невелику екскурсію порожнім другим поверхом, який уже кілька років стоїть пустою. Планування лікарні – довгий коридор і невеликі окремі кімнати – якнайкраще підходить для офісного центру з кабінетами. До того ж, у колишній лікарні є кілька входів-виходів, що теж значно полегшує роботи з пе-

репланування лікарні під центр із надання адмінпослуг.

– До речі, нещодавно у нас в амбулаторії зробили ремонт, тепер і нам, і відвідувачам зручно й затишно, – К. В. Шарай звертає увагу на побілені й пофарбовані стіни на першому поверсі. А на другому вже кипить робота: там працює та ж бригада, що ремонтувала Красногорівську загальноосвітню школу.

Зінаїда МАТЯШОВА.

Білоцерківська ОТГ: рік напруженої й продуктивної роботи

Закінчення. Початок на стор. 1

Це зменшить витрати на опалення, освітлення тощо.

У с. Балаклії нещодавно запрацювало нове приміщення для ФАП. У будинку культури частково поміняли вікна. Цього року облаштували приміщення бібліотеки в Білоцерківському будинку культури. Тепер тут можна посидіти, почитати періодику, провести якийсь захід, запросивши людей...

Продовжуємо реалізувати програму облаштування дитячих майданчиків. Два з них за рішенням сесії було встановлено в Огіривці й Дзюбівщині. Наступного року плануємо відкрити ще три: в Балаклії, Бірках, Подолі. Ці «адреси» підказали жителі громади під час голосування за Бюджет участі. Я вдячний усім, хто взяв участь у голосуванні та обрав найкращі, найпотрібніші проекти.

Продовжується й програма реконструкції вуличного освітлення. Цього року воно з'явилося в селі Колосівці. Тривають роботи в Морозівщині, Сидорівщині, Огіривці. Але не певен, що встигнемо підключити освітлення до Нового року, бо не все ж від нас залежить. У такому випадку освітлення на вулицях цих сіл буде на початку наступного року.

– А в яких селах вуличного освітлення немає взагалі?

– Зовсім немає вуличного освітлення в Коноплянці. У Подолі ми встигли зробити лише одну вулицю – біля дитсадку. У с. Луговому теж лише одна лінія. Така ж ситуація в Огіривці. Із вуличним освітленням узагалі роботи – непочатий край. Та й починали роботи ми з центральних вулиць, а тепер маємо розширитися до малих вуличок і провулків.

Крім того, актуальним залишається й проблема доріг. Ми намагаємося підтримувати в належному стані покриття доріг комунальної власності. Цього року облаштували тверде покриття на двох вулицях у Герусівці. Виконали поточні ремонти доріг у Білоцерківці, Красногорівці, Дзюбівщині.

Завершено облаштування автобусної зупинки в Дзюбівщині. Її встановили торік, а цього року привели в належний стан.

Головний пріоритет – турбота про здоров'я громади

– Цей рік запам'ятається багатьом українцям тим, що в країні стартувала реформа медичної галузі, зокрема підписання декларацій із лікарями первинної ланки. Як відбувся цей процес у Білоцерківській громаді?

– У нашій громаді роз'яснювальна робота щодо необхідності укласти декларацію з лікарем почалася задовго до старту реформи. Тому на сьогодні переважна більшість жителів громади вже підписали декларації з лікарями.

Головне завдання реформи – раціонально розподілити бюджетні кошти, спрямовуючи їх не за територіальним принципом (на окрему область, район, населений пункт), а в конкретний медичний заклад, за конкретною наданою послугою. Однак для Білоцерківської сільської ради охорона здоров'я завжди була одним із пріоритетних напрямків роботи. Тому незалежно від коштів, які надходять у рамках державної субвенції на медицину, ми підтримуємо в належному стані медичні заклади громади й виділяємо на цей напрямок діяльності кошти. Наприклад, уже кілька років поспіль оплачуємо послуги медпрацівників Великобагачанського територіального центру соціального обслуговування населення, які приїжджають у громаду й роблять лікувальний масаж. Цього року в с. Сидорівщині працювала виїзна бригада медиків. Жителі села мали змогу одразу на місці пройти обстеження: здати розгорнутий аналіз крові, зробити флюорографію, кардіограму тощо. Тут же їх оглядав лікар.

– Чула, що в приміщенні амбулаторії сімейної медицини створюється центр надання адмінпослуг...

– Ми не забираємо в амбулаторії жодного квадратного метра площі. Але частина приміщення тривалий час не використовувалася. Саме там і плануємо створити сучас-

Відремонтований дах Красногорівської школи.

ний центр надання адміністративних послуг та переселити туди частину працівників виконавчого комітету. Жителі громади від цього лише виграють, адже зможуть в одному місці, в центрі села отримати потрібну довідку чи якісь інші послуги.

Важлива й екологічна безпека

– А ще цього року у вашій громаді було запроваджено роздільне збирання сміття...

– Так, улітку ми закупили 50 контейнерів для роздільного сортування твердих побутових відходів: окремо для пластику, скла, паперу. Їх встановлено в людних місцях в усіх населених пунктах. Розумію, що контейнерів поки що недостатньо, але в подальшому ми плануємо закупити ще хоча б одну партію. Для цього сільрада подала документи для участі в проекті співфінансування з обласною владою. Передбачено закупити контейнерів на загальну суму 600 тис. грн, із них Білоцерківська сільська рада оплатить лише

половину цієї суми – 300 тис. грн. Кошти, які виділялися в бюджеті на інфраструктуру, сподіваюся, до кінця року освоїмо повністю.

– Ви згадали контейнери для паперу. Де вони?

– Найближчим часом встановимо й їх, але папір не можна збирати під відкритим небом, спочатку треба облаштувати навіси. До того ж, зазвичай люди здають папір на переробку самостійно.

– Чи виправдала себе практика роздільного збирання побутових відходів?

– Поки що немає випадків, коли сміття викидають у контейнери не за призначенням. А це значить, що люди розуміють важливість цієї справи, переймаються проблемою екології в громаді. Я дуже вдячний усім жителям громади за це. І ось таке розуміння додає сил та бажання й надалі працювати задля того, щоб наша громада розвивалася, вдосконалювалася, процвітала.

– Дякую за розмову.

Розмовляла
Зінаїда МАТЯШОВА.

Що народна влада робить для народу

7 грудня 1990 року Верховна Рада України ухвалила Закон України «Про місцеве самоврядування». А через 10 років Президент України запровадив саме 7 грудня державне свято – День місцевого самоврядування.

Відтоді щороку цього дня вшановують людей, яких громадяни обирають до сільських, селищних, міських, районних і обласних рад, та тих, хто працює у виконавчих органах цих рад. Бо на плечі цих трудівників лягає нелегка ноша: втілювати в життя громадські ініціативи, дбати про соціально-економічний добробут територіальних громад, захищати інтереси простих людей, створювати комфортні умови для їхнього проживання.

Водночас День місцевого самоврядування – це нагода належним чином оцінити демократичні самоврядні інституції України. Не забуваймо, що носієм влади в нашій країні є народ. І саме народ – мешканці сіл, містечок, міст – має право самостійно вирішувати питання місцевого значення в межах Конституції і законів України. А реалізує народ це право, делегувавши відповідні повноваження депутатам та сільським (міським) головам, яких він обирає.

У переддень свята про життя у старостатах розповіли виконавчі обов'язків старост.

Анатолій Васильович ВІЛЬХОВИЙ, в. о. старости сіл Балаклія, Колосівка, Писарівщина, Шипоші:

– У с. Балаклії нещодавно відкрили сучасний ФАП, частково поміняли вікна в клубі. У Колосівці виконані роботи з вуличного освітлення. Правда, виникли недоречності з електриками: вони

Наші старости. Зліва направо: А. В. Вільховий, Н. І. Доброскок, Н. П. Падалій.

змонтували освітлення, але воно не працює. Але в житті завжди так: то там, то сям виникають якісь непередбачувані труднощі, інколи й людські помилки... Та ми не робимо з цього трагедію: не помиляється лише той, хто нічого не робить.

Зараз у Балаклії тривають ремонтні роботи в НВК: переобладнуємо актову залу. На майбутнє хотілося б мати в цьому навчальному закладі сучасний дах.

Та й загалом у жителів нашого старостату великі плани на майбутнє. Якщо не наступного, то 2020 року треба обов'язково капітально відремонтувати наші осередки культури: Балакліївський будинок культури й Колосівський сільський

клуб.

Першочергова проблема – ремонт доріг у Балаклії (причому на території всього села), в Колосівці, Писарівщині. Вуличне освітлення змонтоване в Балаклії лише на трьох вулицях. Не зайве освітлювати й інші: вул. Молодіжну, Гагаріна, Миру.

Ще одна проблема, яку не можна не згадати – забезпечення людей газом. Наші села негазифіковані. На особистих, так би мовити, контактах домовилися з приватним підприємцем, який возить із Миргорода скраплений газ у балонах за доступною ціною (принаймні, вдвічі дешевше, ніж на заправці в Красногорівці). Ми домовилися про 260 куб. м, та насправді потре-

ба в газі значно більша.

А ще люди просять, щоб було більше контейнерів для роздільного збирання побутових відходів.

Якщо більшість населених пунктів нашої громади розташовані на рівнині, то Балаклія й Писарівщина – на горах. У цьому їхня проблема. Бо за площею ці села значно більші, а проживає в них небагато людей. Наприклад, у Білоцерківці на 240 га мешкають 900 людей, у Красногорівці на 170 га – 500, а в Балаклії на 314 га – 300 людей. Тому й доріг, інших комунікацій у нас більше. А бюджетні видатки розподіляються відповідно до кількості населення.

У нас і протяжність доріг більша, й потреба в контейнерах для сміття теж більша.

Решта проблем такі ж, як і скрізь по громаді: вуличне освітлення, чищення снігу. Ну, й звісно, виділення землі для ведення сільського господарства. Бо вільних земель немає, всі вони в оренді.

Надія Іванівна ДОБРОСКОК, в. о. старости сіл Поділ, Огіривки:

– Цього року в громаді було дуже багато зроблено для дітей. По-перше, переобладнали класи та закупили меблі, інвентар, навчальні матеріали, забезпечили всім необхідним першокласників напередодні старту реформи «Нова українська школа».

У Огіривці з'явився дитячий майданчик. Такий же ОТГ планує нам відкрити наступного року в Подолі.

Дитсадок у Подолі будується вже три роки, адже на відбудову втраченого і занедбаного приміщення потрібні дуже великі кошти. Але на сьогодні всі внутрішні робо-

ти вже зроблені, тому всі сподіваються, що наступного року дитсадок прийме малюків.

Великою радістю для жителів Огіривки стало те, що в сільському клубі змонтували систему опалення. Роботи виконали ще торік, а цього року виготовили документацію та підключили.

Залишилися незавершеними роботи на греблі й відновлення містка. Плануємо ремонт доріг.

Ніна Петрівна ПАДАЛІЙ, в. о. старости сіл Бірки, Вишняківка, Баланди, Стінки:

– У жителів нашого старостату грандіозні плани на майбутнє. Ми виграли проект дитячого майданчика «Містечко нашої мрії» в с. Бірки. Тому принагідно дякую всім, хто проголосував за цей проект. І малеча, й дорослі з нетерпінням чекають тепла, коли устанавлять майданчик. У Бірках близько 50 діток дошкільного віку. Слава Богу, є й жіночки при надії. Тож говорити, що село старіє та вмирає, не можна.

Сподіваємося, щоб наступного року знайдуться кошти на ремонт Бірківського будинку культури. Художня самодіяльність у нас на високому рівні, а от приміщення потребує ремонту. Закуплені столи для бильярду, тенісу, в громаді постійно відбуваються спортивні змагання, вечори відпочинку, концерти... Одне слово, село живе, але що передусім потрібно для села? НВК у нас відремонтований, ФАП працює в старенькому, та все ж охайному приміщенні, за магазини відповідають підприємці... Бібліотека працює, але ж вона теж розміщена в будинку культури, а там дах у неналежному стані.

ШАНТАЖ НЕ ПРОЙШОВ: ЗАКРИТІ ВІДДІЛЕННЯ УКРПОШТИ ЗАПРАЦЮЮТЬ ЗНОВУ, А ЗВІЛЬНЕНИХ ЛИСТОНОШ ПОВЕРНУТЬ НА РОБОТУ

Коли у квітні 2016 року Укрпошту очолив Ігор Смілянський, він заявив про початок найбільшої в Україні реформи. Вона триває вже понад два роки, однак її результати досить плачевні.

Ні, у самого Ігоря Юхимовича все в порядку. А вже новий керівник за 2017 рік зарекомендував 3 мільйони 958 тисяч 541 грн заробітної плати (це 330 тис. грн на місяць), однак збиткове підприємство стало ще збитковішим. Як можна за таких умов без жодних докорів сумління отримувати космічну зарплату, залишається загадкою. Сам І. Смілянський заявляє, що Укрпошта стане прибутковою, коли закрити 7 тис. відділень у селах.

Хоча, можливо, це просто шантаж. Така собі гра м'язами. А вже на початку своєї діяльності Смілянський заявив про намір надавати широкий спектр фінансових послуг, зокрема запровадити пластиківі картки, на яких акумулювати грошові кошти, доставляти у віддалені села грошові перекази тощо. І ці амбітні плани нового керівника видавалися цілком реальними, адже Укрпошта вже зараз надає чимало фінансових послуг: приймає комунальні платежі, здійснює грошові перекази, виплачує пенсії. До того ж, на відміну від багатьох банків, має розгалужену мережу відділень і присутня навіть у найвіддаленіших селах. При цьому їй бракувало лише одного: ліцензії Нацбанку.

Однак Укрпошті так і не вдалося отримати ліцензію. Важко сказати, чи конкуренти не дозволили (кому ж хочеться бачити ще одного гравця на своєму полі, та ще й такого, який має відчутні переваги), чи Нацбанк виявився досить прискіпливим (он скільки банків у країні позбавили ліцензій), чи просто так карта випала...

Та невдовзі після цієї прикрої відмови І. Смілянський заявив, що Укрпошта припиняє доставку пенсій, бо цей вид діяльності збитковий. Або підвищуйте тарифи, які не змінювалися з 2004 року, або доставляйте пенсії самі. Є, правда, ще один шлях: зовсім безплатна доставка пенсій листоношами через 5 років, але для цього Верховна Рада має ухвалити законопроект №6601, за яким Укрпошта зможе надавати фінансові послуги без отримання профіль-

ної банківської ліцензії, а також працювати з приватними поштовими операторами, продавати майно компанії та сприяти залученню іноземних інвестицій через надання державних гарантій.

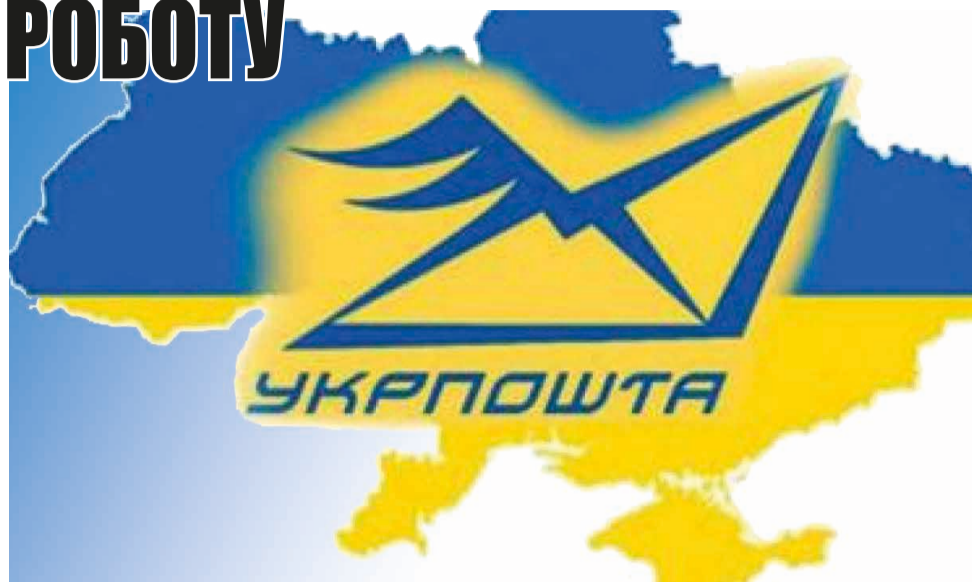
В уряді на цю заяву відреагували зовсім не так, як сподівався Смілянський: прем'єр-міністр України Володимир Гройсман пообіцяв, що підприємство відвідає Державна аудиторська служба й аудиторі перевірять формування тарифів на доставку пенсій. Прем'єр зазначив, що Укрпошта виконує соціальну службу, тому деякі заяви «не неприпустимими». При цьому запропонував керівництву держпідприємства економити на своїх зарплатах та написати заяви на звільнення, якщо вони «не розуміють соціальної ролі Укрпошти».

А в Пенсійному фонді пояснили, що тариф на оплату послуг за доставку та виплату пенсій становить 0,79% суми пенсійних виплат у містах та 1,56% — у сільській місцевості. Тобто хоча сам тариф лишився незмінним із 2004 року, та розмір оплати за послуги Укрпошти в рік зростає разом зі зростанням пенсій.

Однак Укрпошта наполягала на підвищенні тарифу майже вдвічі: підприємство нібито втрачає 19 грн на кожній доставці пенсії. Почалися переговори з Пенсійним фондом, за якими, затамувавши подих, слідувала вся країна, особливо ж — літні люди в сільській місцевості, які не можуть відкрити банківські рахунки через віддаленість банківських відділень, терміналів, банкоматів.

Тим часом керівництво Укрпошти заявило, що змушене «оптимізувати мережу в селах, вибудувати під доставку пенсій», а саме закрити близько 7 тисяч стаціонарних відділень та звільнити частину адміністративного і виробничого персоналу. Тобто якщо навіть пенсії доставлятимуть, то ще невідомо, чи зможуть сільські пенсіонери вчасно їх отримувати та сплачувати комунальні платежі.

Крім того, на підприємстві оголосили

про заходи з економії коштів: скорочення на 30% фонду оплати праці адміністративно-управлінського персоналу (бухгалтерів, айтішників та інших). Але це, за словами Смілянського, призведе до зупинки цілої низки стратегічних проектів програми розвитку: оновлення відділень, відкриття нових офісів, оновлення автопарку тощо.

Президент України Петро Порошенко одразу заявив, що закривати відділення в селі не можна, адже вони виконують ще й соціальну функцію. Незважаючи на це, питання довгий час лишалося відкритим. І ось 28 листопада під час поїздки на Чернігівщину П. Порошенко досить різко й рішуче висловився про ситуацію на державному підприємстві — ПАТ «Укрпошта».

«Була президентська ініціатива: виділити 500 млн грн Укрпошті для компенсації збитків. Не для того, щоб вони собі зарплати підвищували, не керівництву, а забезпечити захист листоноші, якого намагаються вичавити з Укрпошти. Ми цього не дозволимо. Це наша з вами спільна боротьба, і президент на її чолі. Хто не буде виконувати доручення, піде в чергу безробітних», — сказав П. Порошенко.

Коли у відповідь хтось зауважив, що вже звільнено кілька сотень поштарів, глава держави заявив, що їх поновлять на посадах.

«Це не просто відділення пошти, це

зв'язок людини похилого віку з усім світом. А вони такі самі громадяни і так само мають право на захист. Кожна копійка платника податків сьогодні, в умовах воєнного стану, на вагу золота. Я звернувся з проханням «відірвати» гроші від найнеобхідніших видатків і дати Укрпошті для того, щоб зробити три речі. Перше: не дати звільнити листонош і дати їм нормальну заробітну плату. Друге: не дати закривати відділення в сільській місцевості. І третє: не дати підвищити тариф на доставку пенсій пенсіонерам. Бо вони не найзаможніші сьогодні в державі і потребують нашого з вами захисту», — пояснив Порошенко.

Справді, в ухваленому держбюджеті-2019 передбачені 500 млн грн для Укрпошти. Ці гроші будуть спрямовані на фінансування заробітної плати для поштарів, які доставляють пенсії.

Отже, гра м'язами виявилася даремною: державному підприємству ПАТ «Укрпошта» найближчим часом не дозволять надавати фінансові послуги та продавати майно. При цьому керівництву доведеться шукати інші шляхи «оптимізації» діяльності підприємства. Можливо, справді доведеться скорочувати зарплати адмінперсоналу. Та головне, що сільські поштові відділення ніхто не чіпатиме.

Зінаїда МАТЯШОВА.

Пам'ять

Згадаймо нашого земляка

Цього року мало б виповнитися 80 літ нашому славному землякові Станіславу Савичу Хоменку — непересічному трудареві, чуйній і совісній людині, мудрому керівникові, висококваліфікованому фахівцеві сільського господарства. Не дожив, не доміряв, пішов із життя в 64 роки, по суті — згорів на роботі...

Він народився в мальовничій Красногорівці в родині голови колгоспу. Батько, який сповна віддавався роботі, завжди слугував за приклад.

Дитинство Станіслава Савича було обпалене війною, потім — тяжкі й голодні повоєнні роки. Та беручи за приклад свого батька, він змолоду навчився поважати людей села й цінувати їхню працю, а найголовніше — жити по-совісті, і в будь-якій ситуації залишатися людиною.

Навчався в Харківському сільськогосподарському інституті, здобув професію інженера-механізатора, якій присвятив усе своє життя. Здібного, грамотного хлопця одразу примітили й висунули на керівну роботу.

Саме на керівній роботі проявився його талант організатора. Його знання, досвід, творчий та відповідальний підхід до вирішення проблем забезпечували успішну діяльність усіх очолюваних ним колективів. Найвищою посадою С. С. Хоменка була завідувач сек-

тора механізації сільськогосподарського відділу ЦК КП України. Та навіть там, у Києві, він залишався простим і людиною, особливо це відчувалося, коли до нього навідувалися його земляки-полтавці. Він дав путівку в життя багатьом талановитим аграріям та управлінцям. Його вимогливість і суворість, принциповість і поміркованість, помножені на нестримне прагнення змінити життя на краще, принесли відчутні результати.

Колеги, друзі по роботі, всі, кому пощастило з ним спілкуватися, згадують його не як партійного функціонера, а як грамотного інженера та системного, вимогливого, відповідального організатора виробництва.

— Особливу увагу він приділяв ремонтним підприємствам своїх земляків-полтавців, — згадує уродженця Красногорівки Володимир Михайлович Андрієнко, який багато років очолював Глобинську райсільгосптехніку. — Тоді ремонтним підприємствам катастрофічно не вистачало запчастин для сільгосп-

машин. С. С. Хоменко активно цікавився новими розробками заводських лабораторій із технології відновлення зношених деталей сільгоспмашин. За його ініціативи було запроваджено постійно діючі семінари для спеціалістів місцевого ремпідприємств. За його наполяганням заводи неодноразово направляли своїх інженерів для організації пунктів відновлення деталей машин на місцях. Усі доручення, які він давав керівникам ремзаводів стосовно своїх земляків, контролювалися ним особисто і безкомпромісно.

За роки своєї трудової діяльності С. С. Хоменко неодноразово нагороджувався грамотами та відзнаками. Однак головною нагородою для нього були беззастережний авторитет, шана, вдячність та любов усіх тих, хто його знав, працював разом. Його називали людиною з великою літери — він простягав руку допомоги та підтримки кожному, хто її потребував.

«Людина слова і діла» — так називає Станіслава Савича Хоменка колишній голова колгоспу «Жовтень» Олексій Гнатович Солод. Із такою думкою погоджуються пенсіонери Алла Сергіївна та Володимир Ілліч Бондаренки.

— У с. Красногорівці (колгосп

«Жовтень») було зведено будинок культури, медпункт, житлові будинки для працівників колгоспу. На горі, де раніше була конюшня, окрасою села став новий житловий мікрорайон. Усе, що він робив для села, люди згадують із великою вдячністю. Станіслав Савич був людиною слова і діла. Розумів, що тільки спільними зусиллями і стараннями односельців, які завжди підтримували його, можна робити великі справи. Тому добра пам'ять про людей, які залишають світлі спогади на рідній землі, назавжди буде в серцях земляків, друзів, товаришів, — говорить Олексій Солод.

— За сприяння Станіслава Савича були побудовані приміщення навчального корпусу Красногорівського технікуму та їдальні, а також збудований новий гуртожиток для учнів. Поліпшувалася й матеріально-технічна база: придбали автобус для учнів, навчальне господарство забезпечували новою технікою. Станіслав Савич часто відвідував технікум, цікавився побутовими умовами учнів, їх дозвіллям, культурним відпочинком, — діляться спогадами подружжя Бондаренків.

Він рано відійшов у вічність, та для багатьох своїх односельців, друзів і колег він став прикладом

надзвичайної працьовитості, вимогливості, порядності, і надзвичайної людяності.

Вічна йому пам'ять і шана!

Виконком Білоцерківської сільської ради та ветеранська організація глибоко сумують з приводу смерті

жительки с. Красногорівки
БАРИЛО
Ніни Ваислівни

жительки с. Поділ,
ветерана праці, дитини війни
БОНДАР
Ганни Савівни

і висловлюють щирі співчуття рідним і близьким покійних.

Дні народження відзначають члени нашої громади:

29 листопада
ІСАЄНКО ІВАН ТИМОФІЙОВИЧ
(с. Балаклія) – 70 років;

7 грудня
КАЛЕНІЧЕНКО
КАТЕРИНА МИКОЛАЇВНА
(с. Красногорівка) – 65 років;

9 грудня
КОЛОДЬКО АНДРІЙ ГРИГОРОВИЧ
(с. Балаклія) – 65 років;

13 грудня
СОКОЛЕНКО СЕРГІЙ ОЛЕКСІЙОВИЧ
учасник бойових дій
(с. Красногорівка) – 50 років;

15 грудня
ПАДАЛКА СЕРГІЙ ОЛЕКСІЙОВИЧ
учасник бойових дій, учасник АТО
(с. Красногорівка) – 50 років;

17 грудня
ГАМАЛЯ НАДІЯ ТИХОНІВНА
(с. Дзюбівщина) – 80 років;

19 грудня
НЕСКОРОД ОЛЬГА ГРИГОРІВНА
(с. Балаклія) – 80 років;

21 грудня
БОРБИЦЬКИЙ ГРИГОРІЙ ПАВЛОВИЧ
(с. Бірки) – 70 років;

22 ГРУДНЯ
ТУР ВОЛОДИМИР ПРОКОПОВИЧ
(с. Білоцерківка) – 85 років;

23 грудня
ТРЕТЯК ГАННА КІНДРАТІВНА
(с. Красногорівка) – 85 років.

Виконком Білоцерківської сільської ради, рада ветеранів та члени громади вітають іменинників і бажають їм міцного здоров'я, довгих літ життя, удачі, людського щастя. Хай у вашому домі завжди панують мир і добро, мудрість і взаєморозуміння. Нехай доля буде щедрою й прихильною до вас, даруючи радість життя й оптимізм.

Бажаємо спокою й миру в родині,
Щоб щастя всміхалось при кожній годині!

Нехай обминають вас болі й тривоги,
Хай стелиться довга життєва дорога,
Хай легко працюється, гарно живеться,
Все вміється, множитьесь і удається!

Восьмикласниця досліджує історію свого села

28 листопада в Полтаві відбулася обласна краєзнавча конференція учнівської молоді «Полтавщина – земля моя свята». Участь у ній узяла й

учениця 8 класу Красногорівської ЗОШ І-ІІІ ступенів Шипоша Анжела. Її дослідження називалося «Красногорівка: минуле і сьогодення.» Готувала

ученицю до конференції учитель історії Каленіченко Л. С. За активну участь у конференції А. Шипоша нагороджена грамотою.

Л. С. Каленіченко і А. Шипоша.

Спортсмени з Красногорівки взяли участь у районних змаганнях

10 спортсменів Красногорівської школи взяли участь у районних змаганнях із настільного тенісу, шашок та шахів, що відбулися 28 листопада.

До шкільної команди входили переважно старшокласники, наймолодшим представником команди був 4-класник Микита Роговський.

Маємо такі здобутки: шаш-

ки – I командне місце (Таня Кордубан – I місце, Владислав Чайка – III місце); шахи – I командне місце (Людмила Роговська – I місце, Микита Роговський – 4 місце, Ілля Сави-

цький, Катя Дейко), настільний теніс – II командне місце (Олег Рибальченко – III місце, Марина Литвишко – III місце, Руслан Скиба, Анастасія Цикало).

Першість громади з волейболу

Фото на згадку: учасники команд після змагань. Фото Н. Шиян.

1 грудня в Бірківському НВК відбулася першість громади з волейболу. Змагалися 4 команди з Бірок і Красногорівки. На жаль, у Білоцерківці, Балаклії та Подолі не вдалося сформувати команди для участі в змаганнях.

Після кругового турніру визначилися фіналісти, а потім – і переможці. I місце посіла збірна с. Бірки, II – збірна с. Красногорівки, III – команда Красногорівської ЗОШ. Завершує турнірну таблицю команда «Молодь» (с. Бірки).

Усі учасники змагань отримали грамоти, а переможець – перехідний кубок. А іменний кубок отримала Луць Аня з Красногорівки – за яскраву, видовищну гру та жагу до перемоги. Вона справді була найкращою волейболісткою цих змагань.

Коллектив НВК – єдина родина

Педагоги Бірківського навчально-виховного комплексу, де діти щодня проводять значну частину часу, прагнуть створити в закладі атмосферу, наближену до домашньої.

На перервах вони разом із вихованцями йдуть до спортзалу. Тут діти залюбки грають у м'яча, бігають, стрибають.

Одне слово, вихлюпують «зайву» енергію, щоб під час уроків активно долучитися до розумової праці.

А нещодавно в Бірківському НВК з'явилася ще одна традиція: чаювання всього колективу працівників разом із учнями 8-9 класів. Спокійна й невимушена «домашня» атмосфера, цікаві бесіди, теплий

чай і смаколики – це те, що потрібно для формування довіри, взаємоповаги та розуміння. Спільне дозвілля зближує вчителів та дітей, створює позитивний настрій.

Учителі й старшокласники: разом на заняттях, разом після уроків. Фото із сайту Бірківського НВК.

Ось так активно, в рухливих іграх, учні проводять перерви.

Консультації

Кому належить дерево, що росте на межі?

Дерева, які ростуть на межі суміжних земельних ділянок, а також плоди цих дерев належать власникам обох ділянок у рівних частинах.

Зверніть увагу! Кожен із сусідів має право вимагати ліквідувати дерева, які стоять на спільній межі. Витрати на ліквідацію цих дерев покладаються на сусідів у рівних частинах, але якщо один із сусідів відмовляється від своїх прав

на дерева, сусід, який вимагає ліквідації дерев, самостійно сплачує чи оплачує витрати на ліквідацію цих дерев.

Не можна вимагати ліквідації дерев (кущів), якщо вони служать межовими знаками і

залежно від обставин не можуть бути замінені іншими межовими знаками.

За матеріалами асоціації «Земельна спілка України» <https://zem.ua/>